

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 lipca 2016 r.,

sprawy M. U. i M. K.

skazanych z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i in.

z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 16 listopada 2016 r., sygn. akt V AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 2 czerwca 2015 r., sygn. akt IV K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić obie kasacje, jako oczywiście bezzasadne,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanych M. U. i M. K. w częściach równych.**

UZASADNIENIE

M. U. został oskarżony o popełnienie czynu:

I. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.;

II. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.;

III. z art. 271 § 1 k.k.

Drugi z oskarżonych w rozpoznawanej sprawie, M. K., został oskarżony o popełnienie czynu:

IV. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.;

V. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.;

VI. z art. 271 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 2 czerwca 2015 r., sygn. akt IV K (...), Sąd Rejonowy w Ł., uznał oskarżonych M. U. i M. K.:

I. za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie I i IV, wyczerpującego dyspozycję art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył każdemu z nich karę grzywny w rozmiarze po 100 stawek dziennych, ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 100 zł;

II. za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie II i V, wyczerpującego dyspozycję art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 62 § 2 k.k.s. wymierzył każdemu z oskarżonych karę grzywny w rozmiarze po 50 stawek dziennych, ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 100 zł;

III. za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie III i VI, wyczerpującego dyspozycję art. 271 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. wymierzył każdemu z oskarżonych karę grzywny w rozmiarze po 50 stawek dziennych ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 100 złotych.

W miejsce kar jednostkowych Sąd wymierzył oskarżonym M. U. i M. K. kary łączne grzywny w rozmiarze po 150 stawek dziennych, ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 100 złotych.

Wyrok został zaskarżony w całości przez obrońców obu oskarżonych.

Obrońca oskarżonego M. U. zarzucił błędy w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mające wpływ na jego treść i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego albo uchylenie wyroku w całości w celu przeprowadzenia postępowania dowodowego w brakującej części, dotyczącego prawidłowego rozliczenia wartości uszczuplenia z zachowaniem zasady kompensacji rozliczeń pomiędzy tymi samymi podmiotami.

Obrońca oskarżonego M. K. zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą zasadniczy wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, w szczególności art. 2 § 2, 4, 5 § 2, 7, 410 i 424 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wyroku i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu wniesionych apelacji, Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 16 listopada 2016 r., sygn. V Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

We wniesionej na korzyść skazanego M. U. kasacji obrońca podniósł zarzut „bezwzględnej przesłanki odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., przy zastosowaniu art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. - poprzez nienależytą obsadę sądu odwoławczego w toku postępowania przed Sądem Okręgowym w Ł. w terminach rozprawy apelacyjnej w dniach: 24 listopada 2015 r., 30 września 2016 r. i 16 listopada 2016 r. za każdym razem prowadząc sprawę w zmienionym składzie w sytuacji prowadzenia postępowania dowodowego zarządzanego przez ten Sąd odwoławczy na posiedzeniu w dniu 24 listopada 2015 r. poprzez wznowienie przewodu sądowego i dopuszczenie dowodu z pisemnej opinii biegłego z zakresu rachunkowości (pkt 1 i 2 postanowienia)”.

W konkluzji skarżący wniósł o:

- „1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz wyroku Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 2 czerwca 2015 r.,
2. umorzenie postępowania z powodu przedawnienia karalności czynów opisanych w wyrokach na podstawie przepisów k.k.s. oraz przekazanie sprawy dot. czynu z art. 271 § 1 k.k. do rozpoznania S.R. w Ł. w zmienionym składzie”.

Także obrońca skazanego M. K. zaskarżył kasacją wyrok Sądu Okręgowego i zarzucił „uchylenie określone w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. tj. różny osobowy skład sądu i skutkujący tym brak udziału tych samych sędziów w całej rozprawie, polegający na tym, iż apelację podczas rozprawy rozpoznawały 3 różne osobowe składy sądu”. W następstwie tego zarzutu obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Ł., jako sądowi odwoławczemu, do ponownego rozpoznania.

W pisemnych odpowiedziach na obie kasacje prokurator wniósł o ich oddalenie, jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wbrew stanowisku autorów obu kasacji i wagi podniesionych w nich uchybień, kasacje należało za oczywiście bezzasadne w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., na który powołują się obaj skarżący, bezwzględny powód uchylenia orzeczenia zachodzi wówczas, gdy sąd był nienależycie obsadzony lub którykolwiek z jego członków nie był obecny na całej rozprawie. W realiach rozważanej sprawy, a także w świetle argumentacji skarżących, w grę wchodzić może jedynie druga z powołanych przesłanek. Autorzy kasacji utrzymują bowiem, że w toku postępowania odwoławczego personalny skład sądu ulegał zmianie, co naruszyło zasadę niezmienności składu i skutkowało nieobecnością poszczególnych sędziów na całej rozprawie.

Niewątpliwie racje mają obaj skarżący, gdy wskazują, że w toku postępowania odwoławczego w rozważanej sprawie przed Sądem Okręgowym trzykrotnie wyznaczano terminy rozprawy apelacyjnej i na każdy z nich był wyznaczony inny skład orzekający. I tak, na rozprawie w dniu 24 listopada 2015 r. orzekał Sąd w składzie: Przewodnicząca Sędzia K. P., Sędzia G. G. i Sędzia sprawozdawca SR del. P. T. Na tym terminie Sąd przeprowadził przewód odwoławczy, sędzia sprawozdawca złożył sprawozdanie, a następnie wznowiono przewód sądowy i dopuszczono dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu rachunkowości. Rozprawa została odroczone. W dniu 30 września 2016 r. Sąd, w zmienionym składzie, odroczył rozprawę z powodu choroby sędziego sprawozdawcy i niemożności wstąpienia w jego miejsce innego sędziego. Na kolejnym terminie rozprawy w dniu 16 listopada 2016 r., Sąd w składzie: Przewodniczący Sędzia J. P., Sędzia P. A. oraz Sędzia sprawozdawca SR del. P. T., przeprowadził postępowanie dowodowe poprzez przesłuchanie biegłego, oddalił złożone wnioski dowodowe i ogłosił zaskarżony wyrok.

Różny skład orzekający w postępowaniu odwoławczym w rozpoznawanej sprawie nie świadczy jednak o zaistnieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., albowiem wydany wyrok zapadł na rozprawie prowadzonej

od początku, nie zaś kontynuowanej na trzech terminach w trzech składach. Wprawdzie w protokole rozprawy z dnia 16 listopada 2016 r. nie poczyniono zapisu, że rozprawa prowadzona jest od początku, jednak okoliczność ta wynika z zaprotokołowanego przebiegu czynności. Rozprawę wywołano, sprawdzono obecność, przeprowadzono postępowanie dowodowe, sędzia sprawozdawca, stosownie do art. 453 § 1 k.p.k. złożył sprawozdanie, udzielono głosu stronom, zarządzono przerwę i ogłoszono wyrok. Wszystkie wymienione czynności były dokonane w niezmienionym składzie.

Z powyższego wynika, iż Sąd Okręgowy w Ł. przeprowadził w dniu 16 listopada 2016 r. postępowanie od początku, wszyscy sędziowie uczestniczący w wydaniu zaskarżonego wyroku brali udział w całej rozprawie, zatem nie doszło do obrazy prawa opisanej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

r.g.